

Mánya Kristóf
SPONTÁN UTÓPIA

amikor lefékezek a
vízmosta mezei úton
egy foszló patkánytetemben
spontán utópia van egy pillanatilg
az anyag omló csendjében
metamorfózisában
a legyek férges táplálkozásában
vagy a patkány melletti kavicsokra olvadó
puha fényekben
a rajtuk pihegő piros pillangók
a fekete deszkás cipóm és a fehér
hosszúszárú zoknim
++*playboicarti!_^ kompozíciójában
a liánokkal sűrűn átszőtt templomkert
falaiban a hasított vulkáni kövek
tektonikus illeszkedési rendszerében
a kötőanyag nélküli kozmoszban
egy látszólag nulla entrópiájú szövetben
és a rogyant, szikkadt fákban a kert
bejáratánál a korhadó kapu elé
halmozott üledékkel összefont szemétben
a rozsdaszínű műanyag palackokban
amikből éveken át öntözték a sírok virágait
a magas vastartalmú ásványvizekkel és
rendeltetésüket befejezván most
az örökkévalóság felé néznek
a fehérre meszelt templom
rusztikus felületeiben ahogy sápadtan
feszülnek fel a délután lágyuló sugárnyalábjaira
az ólomüveges ablakokban
megfordulva
az útszélien növő kamillákban

pipacsokban pillangóvirágokban
a zsongó méhrajban a nehézkes
dongókban akik ha valamelyik csészelevél
mikroárnyékában meg is állapodnak egy
pillanatra mindig továbblendülnek
akárhányszor megpróbálok fotót
készíteni róluk
egy hattengelyes
villanymozdony mint előregedett
nagyvad kuporog a két hevült sínszálon
a negyven év a rozsdamarta bőrön
és a mélyen elhelyezett szemellenzős fényszórók
antropozófiája
a vas
terjedését szagolva
úszom be néhány métert a gabona torzsák között
ropog alattam az öreg aszály
figyelem
a vasúti felsővezeték vörösréz huzalát
a vasbeton oszlopok és a zúzottkő ágyazat
merevségét
és egy lovas szekér egyenletes dinamizmusát
ahogy elzötykölődik a mozdony mellett
majd zsugorodni kezd
térbeliségét fokozatosan elveszti
formái
összeolvadnak
belesimulnak
az út homogén szürkéjébe amit alig
tör meg néhány szikkadt lócitrom folt
az aszfalt szikár szalagja
mentén két részre feslik a táj
a szántók ritmikus lélegzése
megszakad
egy pillanatra
majd tovább emelkedik és süllyed a dombhátak ívein
a hullámváz megtörik

a tetőkön őrökdő templomerődök
meszesedő emlékén
de új utat keres és tovább terjed
fodrozódik körbeölel falvakat
tapinthatóból képszerűvé lesz
térből sík
és a zsindeyes tetejű porták hegyes gúlái
mint fenyők nyújtóznak a vörösödő fényekben
hogy rostjaik közé fagyjon
a némaság
amíg továbbnézem a vidék
duzzadását a koszorút fonó bércekig

észreveszem hogy már csak egy csonk
van a kezemben és sietve továbbindulok

Felszabadult rutin, 2022
(70 x 84 cm, linómetszet-mozaiik)